

usodne preizkušnje in nisi izpolnil upanja, ki smo ga stavili vate. Znano je, da ne prvič. Kajti nekoč smo že morali zalotati luknjo v loncu, ki je nevarno spuščal. Vnovič se ti je zrahljala zvarka, vnovič je pisker stočil. Umestno je, če se odpovemo tvojemu sodelovanju. Z današnjim dnem si izobčen iz našega kroga in odvezan vseh obveznosti do nas. Izkazalo se je, da nisi kos velikim odgovornostim, ki jih imamo v tej deželi.

Pesmi

Tone Kuntner

V ENO SAMO
PROSTRANO MORJE

V eno samo prostrano morje
tečejo reke tega sveta,
naj bojo velike ali majhne
in naj tečejo koderkoli.

V eno samo prostrano morje
tečejo reke tega sveta,
če le privro iz resničnih izvirov,
če le teko po svojih lastnih strugah,
če le prehitro ne usahnejo.

DREVO

Živim
med nebom
in zemljo.

Moja rast
je v strasti
korenin
in v hrepenjenju
vej.

DVE FILOZOFIJI

Kamen
in drevo,
meso
in ljubezen,
vse je brezmejno,
vse je večno ...

Hiša
in vrt,
žena
in srce,
vse je mimogrede,
vse je začasno.

ZEMLJA

Zemlja je črna mati,
ki nikoli ne govori
o ljubezni.

Če poženeš korenine,
rasteš,
če jih ne poženeš,
zgniješ.

Zemlja je črna mati.
zemlja je črna smrt.

JAZ SAM

Jaz sam
stojim,
hrast,
mogočen in trd,
jaz sam
v samotji,
jaz sam
v vetru
in viharju,
jaz sam
z nebogljenimi pticami
v krošnji.

TU NA TEM BREGU Tu na tem bregu
 bi moral ostati.
 Kakor med hrasti
 hrast.
 S tisoč koreninami
 zakoreninjen,
 v tisoč vej
 razvejan,
 trden,
 ponosen
 in tih.

Tu na tem bregu
 bi moral ostati.
 V ves svet
 odprt,
 z nobenim srcem
 zavezan.

BABICI Hoffnung ist dein Wanderstab,
 von der Wiege bis zum Grab.

Če ne bi hodil
 s tvojo palico
 po svetu,
 (velik je svet
 in po njej pelje
 samo ena cesta.)
 ne bi nikdar hodil
 po tej cesti,
 kjer si šla —
 in ki se nikjer,
 nikoli
 ne konča.

Konča
 samo popotnik,
 ko palico preda.

KO BI MI REKEL Ko bi mi rekel,
 da si lačen,
 prinesel bi ti zdaj najljubšo jed.
 Ko bi mi rekel,
 da si žejen,
 odžejal bi te z najbolj žlahtnim vinom.
 Ko bi mi rekel,
 naj ti vzamem težko breme
 z upognjenega hrbta,
 vzel bi ga in nesel namesto tebe.
 Pa nič ne rečeš.

Nič ne rečeš
 kakor zmeraj,
 ko si bil lačen,
 ko si bil žejen
 in ko si nosil težko breme
 na upognjenem hrbtu.
 Nič ne rečeš.
 Le vdano gledaš v nebo.

KO BOŠ VEDEL (Ja mein lieber Tauni),
 ko boš vedel,
 da je ta svet
 trd,
 kakor najbolj trdi kamen
 na tem svetu
 in gluho
 kakor najbolj gluho uho
 in mrzel
 kakor gora ledu,
 ko boš vedel,
 da to naše življenje
 ni majski dan,
 takrat —
 bo morda tudi majski dan in boš tik pred koncem
 in boš rekel:
 kako rad,
 kako rad bi še živel.